

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 806/2016-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. novembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obce Udiča, Udiča 302, zastúpenej advokátom JUDr. Róbertom Faturom, Centrum 23, Považská Bystrica, pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 420/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obce Udiča o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. augusta 2016 doručená sťažnosť obce Udiča (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu

v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 420/2014 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v sťažovateľkinej veci bolo meritórne rozhodnuté Okresným súdom Bratislava II (ďalej len „okresný súd“). Vo veci bolo podané odvolanie. K podanému odvolaniu sa sťažovateľka vyjadrila 5. marca 2014. Od uvedeného dátumu krajský súd vo veci odvolania nemal vykonať žiadny úkon. Sťažovateľka podala 7. júna 2016 predsedovi krajského súdu sťažnosť na prieťahy v napadnutom konaní. Sťažnosť bola vyhodnotená ako dôvodná 29. júna 2016. Sťažovateľka namieta, že prvý úkon, ktorý bol vo veci odvolania po viac ako dvoch rokoch vykonaný, bola odpoveď predsedu krajského súdu na podanú sťažnosť na prieťahy v napadnutom konaní.

Sťažovateľka na základe uvedenej argumentácie navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 420/2014, priznal jej náhradu trov právneho zastúpenia a tiež primerané finančné zadosťučinenie v sume 1 000 €.

Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľka odôvodňuje skutočnosťou, že vzhľadom na dĺžku konania jej vznikom stavu právnej neistoty bola spôsobená imateriálna ujma.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie o návrhu sťažovateľky smerujúcom proti postupu krajského súdu, ktorým boli podľa nej spôsobené zbytočné prietahy, čím malo dôjsť aj k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 2 Co 420/2014.

Ústavný súd z obsahu sťažnosti zistil, že napadnutá časť konania na krajskom súde prebieha od 5. marca 2014. Podľa vyjadrenia sťažovateľky jej sťažnosť na prietahy v konaní zo 7. júna 2016 adresovaná predsedovi krajského súdu bola 29. júna 2016 vyhodnotená ako dôvodná. Ústavný súd na základe uvedeného teda môže zhodnotiť, že

predmetná sťažnosť na priet'ahy v konaní adresovaná predsedovi krajského súdu doznala svojho účinku.

Na druhej strane je však nutné upozorniť aj na to, že zjednanie nápravy všeobecným súdom nie je možné okamžite a vyžaduje si primeraný procesný postup v čo najkratšom, ale predsa nevyhnutnom časovom horizonte.

V súvislosti s vyhodnotením sťažnosti na priet'ahy adresovanej predsedovi krajského súdu za dôvodnú treba tiež poukázať na to, že ústavný súd vo svojej predchádzajúcej judikatúre už uviedol, že skutočnosť, že orgán štátnej správy súdu uzná sťažnosť na priet'ahy za dôvodnú, nemusí viesť bez ďalšieho k prijatiu v nadväznosti na to podanej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie (§ 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde), pretože ústavný súd, pridržiavajúc sa doterajšej stabilizovanej judikatúry, považuje za potrebné poskytnúť všeobecnému súdu časový priestor na prijatie opatrení s cieľom nápravy a odstránenia protiprávneho stavu zapríčineného jeho nečinnosťou alebo neefektívnou činnosťou (IV. ÚS 78/07, IV. ÚS 59/08, IV. ÚS 27/09).

V nadväznosti na uvedené si ústavný súd nemohol nevšimnúť skutočnosť, že sťažnosť na priet'ahy v napadnutom konaní mu bola doručená 22. augusta 2016, čo je len necelé 2 mesiace po vyhodnutí sťažnosti na priet'ahy v konaní predsedom krajského súdu ako dôvodnej (ústavný súd nevedel z obsahu spisu zistiť, kedy bola odpoveď predsedu krajského súdu sťažovateľke doručená, doručovanie však už uvedenú lehotu ešte skrátí, pozn.). Z uvedeného dôvodu podľa názoru ústavného súdu sťažovateľka neposkytla krajskému súdu dostatočný časový priestor na zjednanie nápravy a sťažnosť podala ústavnému súdu unáhlene.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľky v nej uplatnenými (prikázanie krajskému súdu konať bez zbytočných prierahov, priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a náhrady trov konania) nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. novembra 2016